

Aquestes consideracions, a més –i això és important remarcar-ho–, valen tant per a l'educació pública, per a l'educació concertada i per a l'educació privada.

No obstant, sembla que aquestes conclusions no són tan òbvies per a tota la societat i que n'hi han sectors empresarials i sectors judicials que no compartixen estes conclusions i que fan tot el que està al seu abast perquè les ràtios no puguen baixar-se.

És per això, senyor conseller, que volem preguntar-li quina ha segut l'evolució de les ràtios alumne per centre i alumne per localitat en els últims anys que poden possibilitar una major qualitat del sistema educatiu.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Puc pegar la volta? Gràcies.

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyor diputat.

Efectivament, és que ho diu l'OCDE, però no només l'OCDE, ho diuen tots els estudis que és evident –fins i tot el sentit comú ho diu, i qualsevol persona que ha entrat a una aula i ha intentat fer de professor ho sap– que quan menys alumnes tens per aula millor els pots educar. Eixe sentit comú que no impera massa és evident que servix perfectament per a millorar la qualitat educativa.

Precisament per això, precisament perquè és de sentit comú, precisament perquè és millor per a tots els xiquets i xiquetes és una de les qüestions que vam posar damunt la taula només entrar al govern, només arribar, fins i tot amb els diners del Partit Popular. És a dir, sense uns pressupostos aprovats pel botànic, ja vam entrar per a augmentar les unitats, per a esponjar els xiquets i les xiquetes que estaven en cada aula i començar a reduir les ràtios per a l'entrada del curs primer que vam estar al govern.

En eixe sentit, quan vam arribar al govern la ràtio es situava en trenta alumnes d'infantil i primària, entraven trenta xiquets de tres anyets a l'aula; trenta-sis alumnes de l'ESO i quaranta-dos alumnes al Batxillerat. Eixa era la ràtio que hi havia amb el govern anterior.

Què és el que vam fer nosaltres només arribar? Recuperar les ràtios prèvies a les retallades i, per tant, arribar a vint-i-cinc alumnes d'entrada –no trenta, cinc menys, cinc menys–, i en algunes localitats que es podia permetre per la població escolar i les estructures dels mateixos centres, hem baixat fins a vint-i-tres, set alumnes menys per aula, set alumnes menys per aula d'entrada, per a poder tractar-los millor, per a poder acompanyar-los millor en els seus aprenentatges. Trenta en primer de l'ESO, en lloc dels trenta-sis –trenta, sis menys– i trenta-cinc en primer de Batxillerat, quan estaven entrant quaranta-dos. És evident que hi ha una diferència ben gran per a poder tractar millor a l'alumnat.

Això és així que aquesta reducció avui arriba ja de forma generalitzada a la immensa majoria de centres. Per cert, les

dades no enganyen, i tenim el 90% dels centres ara mateix, perdó, de les aules de primària, per baix de vint-i-cinc, el 90% de les aules de primària i el 97% de l'ESO. És a dir, que ja es va veient el resultat d'eixa baixada de ràtios per a poder tindre una millor atenció educativa. Això ha fet que la ràtio mitjana se situe ara mateix al voltant de vint-i-un; quan vam arribar passava de vint-i-cinc, estava a punt d'arribar fins a vint-i-sis.

Per tant, és una evolució positiva, és una evolució que posa al centre la millora de l'educació i, com vostè ha dit, és per a tots els xiquets i xiquetes, estudien en el centre que estudien. I això és bo per a tots.

Per això no entenem de cap manera que si es bo per als alumnes, és bo per als professors per a poder treballar millor, és bo per a les famílies perquè els xiquets i les xiquetes tenen una millor atenció, no podem entendre com alguna entitat, alguna federació de determinats centres estiga en contra d'eixa millora, si no és que és per una necessitat més econòmica que no pedagògica. I, per tant, no la compartim i no és una qüestió que nosaltres puguem fonamentar pedagògicament. Per això estem treballant per baixar les ràtios encara més.

Per tant, és una mesura que no perjudica ningú, que beneficia a tot el món, a les famílies, als xiquets, als professors del conjunt dels centres educatius sostinguts amb fons públics i que altres comunitats també han fet.

Puc parlar de Navarra, del País Basc, d'Aragó, de Castella-la Manxa i fins i tot d'una comunitat que es diu Galícia i que està governada per la dreta i resulta que també han baixat la ràtio. I resulta que ells sí que poden fer-ho i nosaltres no. Jo crec que és evident que eixe complex d'inferioritat nosaltres no el tenim i el que volem és que els valencians i les valencianes tinguen les millors condicions.

A més a més, ho hem pogut fer gràcies que hem contractat 6.000 professors més. Hem baixat les ràtios, n'hi han menys alumnes per aula, hem obert més unitats, hem contractat a més professorat, n'hi han 6.000 professors més. I estem destinant, a més a més, més professorat a atendre de forma individualitzada als nostres xiquets i xiquetes, baixant la ràtio, però també aquells que tenen més necessitat destinem fins a 56 milions d'euros més que el govern anterior a necessitats educatives especials per a atendre millor als xiquets que tenen més necessitat.

Per tant, una bona política, baixar les ràtios per a atendre millor a cada alumne en cada aula.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

(Ocupa la presidència el vicepresident segon, senyor Alejandro Font de Mora Turón)

El senyor vicepresident segon:

Gràcies, conseller.

Passem, si no hi ha inconvenient, senyories, a la següent pregunta, que és la que formula el diputat Emigdio Tormo del Grup Parlamentari Ciudadanos, al Consell, sobre subvencions a organitzacions que donen suport a l'independentisme català.

Un moment, senyor Tormo, que ajustem els temps. *(Pausa)* Si vol polsar, senyor Tormo. Quan vullga.

El senyor Tormo Moratalla:

Gracias, señor presidente.

Honorable *conseller*.

Diputación de Valencia, gobernada por PSOE y Compromís, Acció Cultural del País Valencià, 70.000 euros prácticamente. Lleva recibidos 30 millones de euros en los últimos veinticinco años de una comunidad autónoma que está asumida en la ruina más absoluta, cuyos médicos están hoy en huelga pidiendo mejores condiciones de vida y que, bueno, ellos verán lo que hacen. Lo que hacen es conseguir que Ciudadanos gane las elecciones allí.

Objetivo de Acció Cultural del País Valencià: trabajar por un futuro compartido con los países catalanes y que ha suscrito el manifiesto en favor del proceso soberanista en Cataluña. El señor Climent decía que hace quince años el tanto por ciento de personas en Cataluña que apoyaba la independencia era mínimo y que lo que aspiraba es que en Valencia ocurriera algo parecido. Oiga, ¡qué miedo!

La cuota de la fastuosa sede que tienen en Valencia se paga con los presupuestos generales del estado, con cargo también a los presupuestos de la comunidad autónoma catalana. Así les va.

El año pasado, 120.000 euros de la diputación a entidades que no respetan el Estatuto ni la Constitución, ni la identidad valenciana como parte indiscutible del Reino de España.

Pero es que ustedes también han dado cientos de miles de euros a las mismas organizaciones, que no respetan, digo, el Estatuto, ni la Constitución, ni la identidad valenciana como parte indiscutible del Reino de España.

La honorable vicepresidenta decía hace no mucho que es que a ustedes les conceden esas subvenciones porque hacen algo. Oiga, ¿ese algo qué es? ¿Conculcar la legislación vigente, infringir los diversos preceptos del Código penal, destrozar coches de la Guardia Civil...? *(Veus)* No, sí, no, no, no, no *(rialles)*, oiga, vea usted la tele, no le estoy diciendo nada.

Atacar a la comisión judicial en Barcelona y tenerlos atrapados durante horas y horas. Porque los grupos que usted subvenciona son los mismos que apoyan a estos señores que infringen el Código penal todos los días del año. Todos los días del año *(veus)*. Bien, tranquilo, señor Nadal.

El senyor vicepresident segon:

Senyories, pregue silenci, per favor.

El senyor Tormo Moratalla:

Yo, cuando usted dice cosas, me callo respetuosamente. Le pido lo mismo.

El alcalde de Valencia, el presidente de Les Corts, usted mismo y el *conseller* Soler acudieron a un homenaje a los políticos presos por infringir presuntamente el Código penal en España, por presuntos golpistas. La esposa de uno de ellos decía que «la nuestra no es la causa de Cataluña, es la causa de todos los que son perseguidos por sus ideas en los países catalanes».

Usted aplaudió y apoyó con su presencia esas declaraciones. Yo me pregunto si la causa que defiende es la del juez Llanera, de tener una casa en Cataluña sin que le amenacen constantemente. Yo me pregunto si la causa que defiende es del presidente del Partido Popular en Cataluña, que le pinchan las ruedas del coche y le llaman fascista, y le pintan esvásticas.

Esos grupos políticos que son fascismo en estado puro. Y yo lo que le digo es que si defiende a esa buena señora a la que usted apoyó con su presencia, que atacan el negocio familiar, humilde, del señor Albert Rivera día sí y día no en Barcelona.

O también a la señora Inés Arrimadas, a la que le llaman, esos grupos de los que ese sectario y racista que es el presidente de la Generalitat, le llaman «malparida, cerda, ojalá que te violen en grupo». Eso le dicen a la señora Inés Arrimadas.

O que la alcaldesa de Canet de Mar, con faltas de ortografía, que debe ser la inmersión lingüística, le dice que no merece la sociedad catalana recibir provocaciones. La provocación era visitar un pueblo de Cataluña por parte de una ciudadana catalana.

Para terminar, señor Marzà, le pregunto: ¿apoya usted la política de esos energúmenos que son apoyados a su vez por aquellos a los que usted subvenciona? ¿No piensa usted que mejor estaría ese dinero destinado a la escuela pública valenciana, a los niños de la comunidad, a contratar más profesores, a aumentar, como digo, la calidad de la educación en la Comunidad Valenciana?

¿Qué le pasa a su partido, a su coalición? ¿Que no sienten valencianos de verdad y tienen que incluirse en un proyecto político de golpistas, personajes cobardes que salen huyendo dejando a sus colegas en la estacada, violentos, ignorantes de la historia, minoritarios que no tienen ni siquiera la mayoría de votos en Cataluña?

¿Por qué ustedes no sienten valencianos de primera y prefieren sentirse catalanes de segunda?

Gracias, señor *conseller*. *(Aplaudiments)*

El senyor vicepresident segon:

Senyories. Senyories, per favor, deixen vostés que el *conseller* conteste, no? No necessita cap *clack* darrere.

Si polsa, senyor *conseller*, enseguida... Té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Senyor diputat, sincerament, si el que buscava era un vídeo, supose que el té. Si el que buscava era dignificar la política, crec que ha aconseguit tot el contrari. Jo pensava que vosté, sent membre d'una comissió com la de justícia, com la d'economia, la d'agricultura, em preguntaria per alguna qüestió seriosa.

Per exemple per què no fem una qüestió o una altra en formació professional. Per què no estem invertint més ací o allà, per què no estem millorant encara més les condicions laborals o per què no estem encara més anant més ràpid en infraestructures, que ja fem tan ràpid com podem. Pensava que a la millor li molestaria que n'hi ha 6.000 professors més.

Que n'hi ha més persones, com hem vist abans, escolaritzades en el zero a tres. Que n'hi ha 424.000 xiquets i xiquetes que tenen un banc de llibres. Que resulta que estem treballant per a millorar la dignificació de la tasca docent. O que estem ajudant els diferents sectors culturals i productius.

I resulta que vosté ve ací, busca el seu vídeo i em trau els fantasmes de sempre. Els fantasmes de sempre que sincerament són vells fantasmes que jo crec que no tenen ningun rèdit, igual vostés pensen que sí, però que només li puc contestar dient-li que donem ajudes a totes aquelles entitats, associacions, empreses que es presenten per pública concurrència.

Estan regulades, a més a més, per unes bases que són iguals per a tots i que a ningú li preguntem què pensa per a donar-li diners. Perquè sap què passa? Que això sap què és? Vosté ho ha definit i ho ha dit moltes vegades en la seua intervenció. Preguntar a algú què pensa per a donar diners o no donar diners, això és el que es feia en el passat.

Nosaltres no fem això, els donem diners, pensen el que pensen, que es presenten a concurrència competitiva (*remors*), i per això vosté pot mirar quines són les entitats i quines són les associacions que tenen (*inintel·ligible*) ...

El senyor vicepresident segon:

Por favor, señorías, guarden silencio.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Mire, vostés van vindre ací a regenerar la política, o això deien. I jo crec que vostés ara mateix podrien portar un lema, que és «prohibido pensar diferente», «prohibido pensar», «prohibido pensar libremente», «contra la libertad de expresión».

Per exemple, vostés estan aconseguint i estan ajudant a construir un país des de l'odi, des de l'odi a la diferència. Des de l'odi a la diferència. I davant d'això ens trobaran sempre enfront, sempre, per la llibertat d'expressió de totes les persones, també de vosté, també de vosté, també de vosté, que no pareix ser que estiga fent vosté el mateix amb la resta de conciutadans.

Sap què passa? Que vostés volen i diuen i justifiquen que es tanquen, per exemple, cantants o titellaires, o còmics. O que a un còmic no se'l deixe arribar a fer la seua actuació, per

molt que li agrade o no li agrade. A mi no m'agrada, per exemple, Dani Mateo.

Però jo batallaré per obrir les portes dels nostres teatres perquè puga ell expressar la seua llibertat, perquè ho puga fer. I això és el que s'ha de fer en una llibertat d'expressió i en una democràcia (*aplaudiments*).

I mire, vaig a dir-li, vostés s'anomenen patriotes, i els patriotes són els que estimen el seu país tal com és, tal com és, no com voldria que fóra. I sense obligar ningú a pensar d'una manera o una altra.

Per això, jo li recomane que, igual que en Andalusia a vostés igual els ha vingut una reminiscència colonialista i han intentat posar una foto de Córdoba en Argentina per a parlar d'Andalusia, perquè no es coneixen ni el país, no arriben ni a conèixer-lo, perquè no se'l poden estimar pensant en eixe colonialisme ranci i antic, doncs mire, li vaig a donar una recomanació.

Diga-li al seu candidat que ve per Madrid que açò és el mercat d'Alacant, que ací els que també incitaven a l'odi mos van bombardejar, que això és el mercat d'Alacant. Que açò d'ací és el Penyalgosa, perquè ho sàpiga, perquè no s'equivoque, si vol fer campanya, quan vinga per ací.

Que això és una muixeranga, no són «castillitos» ni res despectiu, és patrimoni de la humanitat, és dels valencians i les valencianes. I que la llengua que li estic parlant és la meua, i anem a seguir subvencionant-la perquè ens l'estimem i volem que siga igual que la resta de llengües.

Gràcies. (*Applaudiments*)

El senyor vicepresident segon:

Moltes gràcies, conseller.

Sí. Siete segundos.

El senyor Tormo Moratalla:

Me sobran, señor presidente.

El senyor vicepresident segon:

Sí, cuando usted quiera, señoría.

El senyor Tormo Moratalla:

Gracias, señor presidente.

Es una pregunta muy sencilla, señor *conseller*. Dígame usted si hay libertad de expresión, «malparida, cerda y que te violen en grupo» por pensar de forma distinta.

Gracias, señor *conseller*.

El senyor vicepresident segon:

Moltes gràcies, senyor Tormo.

Passem, senyories, a l'última pregunta d'esta vesprada, que és la número 1.636, que formula la il·lustre diputada Mercedes Ventura, del Grup Parlamentari Ciudadanos, al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport sobre el nomenament de la nova càtedra de dolçaina.

Senyora Ventura, un moment que immediatament ajustem els temps. Si vol polsar, senyoria. Té vosté la paraula.

La senyora Ventura Campos:

Gracias, *president*.

Bueno, señor *conseller*, la pregunta que le ha hecho mi compañero, pues sinceramente no se la ha contestado, pero ya le adelanto que no son fantasmas sino una realidad latente. Yo defendiendo la libertad, pero también respeto la justicia y la legalidad.

Y nuestro dinero tengo que decirle que no puede ir destinado a asociaciones que quieren pactar campañas en defensa de políticos que no cumplen la ley. Yo creo que el dinero de los valencianos podría preguntar si quieren que vaya destinado a estas asociaciones que van a fomentar ese tipo de campañas.

Pero en ese sentido, mi pregunta va en otra línea y espero que usted me conteste. En el día de hoy quiero hablarle del reciente nombramiento del actual catedrático de dolçaina, del Conservatorio Superior de Música Joaquín Rodrigo de Valencia, pues es un nombramiento que, como usted sabe, no ha pasado desapercibido, como igual podrían esperar ustedes, sino que ha sido muy sonoro.

Y no precisamente porque se haya creado el grado superior de dolçaina, que es ahí donde tendría que haber estado la noticia, y no el cómo se ha ofertado, cómo se ha dado la plaza de la cátedra. Por el contrario, la noticia, como bien le decía, ha sido ofrecer una plaza de catedrático de dolçaina a una persona que no cumplía con los requisitos.

Es más, la plaza se le ha asignado a una persona que en un principio, como ustedes sabrán, ni entró en el proceso de selección al no tener la titulación requerida, ya que para ser catedrático de dolçaina se requiere poseer el título superior de música de la especialidad de dolçaina, tal y como lo recogieron en la convocatoria.

O el título superior de música de una especialidad, y acreditar también formación y experiencia en un instrumento que se trata. Esto lo recojo de la convocatoria primera, requisito que no tenía el candidato, por eso se le descartó.

Pero no obstante, una vez descartados todos los aspirantes presentados y que no cumplían algunos de ellos con la titulación, esta plaza quedaba desierta en tres ocasiones, y la *conselleria* suya decide modificar estos requisitos de titulación rebajándolos para poder impartir clases en este conservatorio.

La rebaja que se efectúa es, en lugar de solicitar el grado superior porque es una titulación de grado superior de la especialidad de dolçaina, que es afín a este puesto, pues se exige únicamente la posesión del grado profesional de dolçaina y la licenciatura en historia y ciencias de la música.

Tengo que decir que está muy debajo del grado superior, que es la titulación a la cual va. Con estos requisitos se le acaba adjudicando la cátedra de dolçaina a un señor o a un aspirante que no tenía ni la titulación de grado superior y que tampoco, como usted sabía, pasó de ser de alumno, aspirante a ser alumno, a catedrático.

Me gustaría conocer el porqué de este posible cambio de los requisitos, puede ser *ad hoc* o tal vez usted tuvo algún tipo de presión, entiendo que alguna presión por algún miembro del tribunal. Son preguntas que yo le quiero hacer.

O algún interés por su *conselleria*, porque hay mucho ocul-tismo en este proceso, y no lo digo yo, también lo han denunciado, usted lo sabe, no me estoy inventando nada, ¿me explico?

Según fuentes también periodísticas, que lo ha podido usted leer, parece que antes de que se abriera la primera bolsa ya había dos profesores de dos conservatorios de Valencia que estaban interesados por repartirse la cátedra entre ambos.

Pero el responsable del Instituto Superior de Enseñanzas Artísticas de esta comunidad les comunicó finalmente que se abriría una bolsa de trabajo con el resto de especialidades. Ante esta negativa por parte del responsable del instituto, ambos profesores supuestamente advirtieron que habría impugnaciones e incluso un problema político grave, en caso de que la bolsa se abriera.

Parece que el nombramiento de un estudiante sin título de grado superior, como catedrático de dolçaina es el resultado, y como bien han dicho de un pulso, y entendemos que es un pulso tanto académico como miembros de la *conselleria*. Por lo tanto, a mí me gustaría preguntarle, señor Marzá, el procedimiento de nombramiento cómo ha sido.

¿Cuáles han sido los requisitos y el procedimiento exigido por parte de su *conselleria* para llevar a cabo el nombramiento de la cátedra de dolçaina? Se lo pregunto porque está lleno de oscurantismo y no queda claro, y me gustaría que también la sociedad valenciana conociera qué ha pasado en este proceso de selección.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor vicepresident segon:

... senyora diputada.

Per a respondre la pregunta, senyor conseller. Un segon, un segon. Ara.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.